

и глѣбина на езиковото чувство, които даватъ само двата мъртви езика и подъ непосредственото влияние на които сж се развили почти всички западно-европейски литератури. Както вижда читателътъ, тоя въпросъ е съвсѣмъ различенъ отъ въпроса: „Има ли смисълъ въобще классическото образование“, който въпросъ ний не засѣгаме тукъ, не защото го считаме рѣшенъ, а защото е безсмисленно да се поставя и рѣшава въ тая обща форма. Нищо въ човѣшкия животъ нѣма смисълъ така въобще, т. е. за всичко и за всѣкиго. И классическото образование има смисълъ само за извѣстни, а не за всички цѣли. Като единственъ видъ образование, както е било нѣкога, и то е абсурдъ, кавото е и противоположното нему стремление (макаръ че то е „модерно“ и все повече и повече се усилюва): — стремлението, да се прѣвърне всѣко сръдно образование въ „реално“ образование. Но до когато въ една държава има достатъчно граждани, които искатъ да учатъ дѣцата си въ единъ типъ училища, до тогава той трѣбва да съществува. А дѣто, както у насъ, сръдното образование е монополъ на държавата и поддържането на сръдни училища не е по силитѣ на частната инициатива, тамъ държавата е длѣжна да поддържа училища и отъ двата типа. У насъ така е и било до сега и ний нѣмаме причина да бѣдемъ недоволни, поне въ това отношение, отъ българската държава: ако и може би не отъ съзнание на своитѣ задачи и на значението си като културенъ факторъ, но нашата държава е поддържала достатъчно училища и отъ двата типа. Онова, за което ний и осмѣждаме, — и нея като цѣло, и респективнитѣ нейни органи и институти, — то е, че не е отишла подалечъ отъ една съвършенно външна грижа за класси-